

νώδες ἐπιχείρημα τοῦ πλοιάρχου. Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένεον. Ἐκτακτοὶ ἀμαξοστοιχίαι ὠρίσθησαν ἐκ πάσης πόλεως καὶ χωρίου πρὸς μεταφορὰν ἐπιβατῶν, χιλιάδες δ' αὐτῶν ἐκάλυπτον τὰς ὁχθὰς τοῦ Νιαγάρᾳ τὴν 21 Ἰουλίου, ἡμέραν καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἀπόπειρα τῆς διαβάσεως, ἡ οὕτω τραγικῶς ἀπολήξασα. Ἰδοὺ δὲ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

Καθὰ εἶχε προαγγελθῇ, τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν τεταγμένην ὥραν, ὁ πλοίαρχος Webb ἐπήδησεν ἐκ τῆς λέμβου αὐτοῦ εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ καταρράκτου. Ὡς καὶ ὅτε διεκολύμβησε τὴν Μάγλην, ἔφερε μικρὸν μεταξίνον βρακίον. Ἐφ' ὅσον παρέμενεν εἰς τὴν ἀκτὴν, σιωπῇ στυγνὴ κατεῖχεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐβυθίσθη εἰς τὰ κύματα, ἐν ἱγῶ ἀπειρον, παταγῶδες διαστάραζε μέχρις οὐρανοῦ τὸν ἀέρα, ἐκπεμφθὲν ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων στομάτων.

Συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ ὁ πλοίαρχος ὤρμησε ταχέως πρὸς τὸ μέσον τοῦ ρεύματος, ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς βράχους, κινδυνωδεστάτους ὄντας ἕνεκα τῆς στενότητος τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὸ μέρος τοῦτο. Καθ' ὅσον δὲ τὸ ρεῦμα παρέσυρε καὶ ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν, τὸ πλῆθος ἔτρεχεν ἐπὶ τῶν ὁχθῶν σιωπηλὸν ἀλλὰ ἀσθμαίνον καὶ ἰλιγγίῳ ἐκ τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας.

Μετ' ὅλην τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ῥώμην ὁ πλοίαρχος ἐφαίνετο μὴ ἐντελῶς κύριος τῶν κινήσεων αὐτοῦ. Ἰσχυραὶ δύναι τοῦ ρεύματος κατ' ἐπανάληψιν ἐγένοντο αὐτοῦ κύριαι, καὶ συνέστρεφον κυλινδοῦσαι αὐτόν· ἐκεῖνος δὲ κατῴρθου νὰ ἐκφεύγῃ αὐτῶν καταδύων, ἀλλὰ μύλις ἀνεφάνετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ νέοι πάλιν στρόβιλοι τὸν ἐλάμβανον καὶ τὸν κατέπινον εἰς τὰ βάθη τοῦ φοβεροῦ ρεύματος. Τέλος κατῴρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πλατύτερον τοῦ ποταμοῦ μέρος· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐνέπεσεν εἰς γιγάντειόν τινα στρόβιλον. Καίτοι δὲ κατέβαλεν ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα ἵνα παρακάμψῃ αὐτόν, οὐχ ἥττον ἠρπάγη ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὑπ' ἀοράτου χειρὸς, καὶ μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς κατερροφήθη εἰς τὸ φρικαλέον βάραθρον. Δις ἡ τρίς ἐν τῇ περιδινήσει ἐκείνῃ οἱ ἔντρομοι θεαταὶ τὸν εἶδον ἀναφρηνέντα, παίγνιον τοῦ μυκωμένου ρεύματος, κατόπιν δὲ πάλιν ἄφαντον γενόμενον ἐν τῷ στρόβιλῳ, ἐν ᾧ κατεῖχεν αὐτὸν δύναμις τις ἀκατανίκητος.

Καὶ μετὰ ταῦτα τίποτε πλέον! Οὐδ' ἔχνος ἐφάνη που τοῦ ἀτυχοῦς πλοιάρχου. Περιδινούμενος εἰς τὰ ὕγρα ἐκεῖνα βάθη, πτώμα ἀδρανές, εὐρὼν τὸν θάνατον ἐξ ἀσφυξίας, ἔμεινε βορρὰ τοῦ ἀπηνόου τῶν ὑδάτων δαίμονος· μόνον δὲ μετὰ πολλὴν ὥραν θεαταὶ τινες ἐνόμισαν ὅτι τὸν ἐπανεῖδον διὰ τελευταίαν φορὰν, εἰς

μακρυνόν τι ρεῦμα, ἐπιπλέοντα εἰκῇ καὶ ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῶν κυμάτων ἐλαυνόμενον ὡς ναυάγιον ἐλσεινόν.

δ.—

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς τούτου ἀπεβίωσεν ἐν Κερκύρᾳ εἰς τῶν διαπρεπῶν ποιητῶν τῆς νέας Ἑλλάδος, ὁ Ἰούλιος Τυπάλδος. Περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ποιητικῆς ἀξίας τοῦ Τυπάλδου ἱκανὸς λόγος γίνεται ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ τοῦ Δελτίου. Ἰνα δὲ γνωρίσωμεν πληρέστερον τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἑστίας» τὸν ἐκλιπόντα ἐπιφανῆ λόγιον, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ἐν ἑκ τῶν πολλῶν καὶ καλλίστων προϊόντων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ποιητικὸν κληροδότημα, ὅπερ κατέλειπεν ἡμῖν ἡ φιλόπατρις καὶ πλήρης ὕψλης ἐμπνεύσεως Μοῦσα τοῦ ποιητοῦ.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου].

Παιδάκι ὁλόχαρο,
Ἀνθὸς Μαγιοῦ,
Ἐ τὴν ἄκρη κάθεται
Τοῦ ποταμοῦ.
Λουλούδι κόκκινον
Μέσα πετάει,
Γέρνει ἔς τὰ κύματα
Καὶ τὸ τηράει.

Καὶ μετὰ μίαν ἄστραψαν
Μέσ' τὰ νερά
Τὰ μοσχομύριστα
Χρυσὰ μαλλιά.
Φεύγουν τὰ κύματα
Φεγγοβολώντας,
Τ' ἄνθη παράμερα
Ἀπαρτῶντας.

Παῖδάκι.— «Ποτάμι ἀχάριστο
Ἐγείεις ὀχθιαῖς
Ὅλο λουλούδια
Κι' ὅλο μυρτιαῖς·
Κ' ἐσὺ τὸ κύμα σου
Ῥίχτεις ἀκόμα,
Ποτάμι ἀχάριστο,
Σὲ ξένο χῶμα.

»Εγὼ ἔς τῆς μάνας μου
Τὴν ἀγκαλίᾳ
Κλεισμένο στέχομαι
Ὅλο χαρά».

Καὶ τὸ λουλούδι,
Ποῦ ἔχει ἀπαργιάσει
Τὸ κύμα ἀντίπερα,
Κινεῖται νὰ πιάσῃ.

Ὅταν αἰφνίδια
Ἀπ' τὰ νερά
Γέροντας κάτασπρος
Βγαίνει μετὰ
Τᾶσπρος τοῦ γένεα
Τ' ἀθῶο τηράζει
Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ
Τ' ἀνατριχιάζει.

Χάρος. — Αὐτοῦ τί κάθεσαι,
 Παιδί μικρό;
 Παιδ. — Θί' ῥτη ἡ μανούλα μου,
 Τὴν καρτερῶ.

Χ. — Ἔλα, παιδάκι μου,
 Ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά μου,
 Γί' αὐτὴν σὲ παράτησα
 Τὴν κατοικιά μου.

Π. — Ὅγρ' ἔν' τὰ βουχά σου
 Καὶ τὸ κορμί,
 Μέσ' ἔς τὴν ἀγκάλῃ σου
 Εἶν' κρύο πολὺ.

Χ. — Ὅσα λουλούδια
 Καὶ ἀνθοὺς μοῦ δώσεις
 Στρώνω ἔς τὸν κόρφο μου
 Νὰ μὴν κρυώσῃς.

Παιδί τὰ μάτια μου
 Ὡσάν ἐσέ,
 Δὶν εἶδαν ἄγγελο
 Ἐπὶ τῇ γῇ ποτέ.

Ἔλα ἔς τὸν τόπο μου
 Νὰ βρῇς στολίδια,
 Τραγουδιὰ ἀνήκουστα
 Λογίων παιγνίδια.

Π. — Θά' ῥθῃ ζητῶντάς με,
 Κί' ἂ δὲν μ' εὕρῃ,
 Πολὺ ἡ μανούλα μου
 Θὰ πικραθῇ.

Χ. — Γνωρίζει ἡ μάνα σου
 Τὸ πάτημά μου,
 Σὲ ἔδρισκε γλήγορα
 Ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά μου.

Καὶ σ' ἐσέ θ' ἄρχεται
 Παντοτεινὰ,
 Τὴν ἀυγὴ χάραμα,
 Τὸ βράδυ ἀργά. —

Π. — Γιὰ τὰ Χριστόγεννα,
 Γι' αὖριο μοῦ κάνεις
 Ὅλασπρον φόρεμα,
 Μ' ἀνθοὺς στεφάνι.

Χ. — Παιδί μου, ὀλόλαμπρα
 Σὲ ντύει μ' αὐτὰ
 Σὲ πάει ἄν' ἄγγελο
 Ἐπὶ τὴν ἐκκλησιά.

Π. — Γέρο, ἡ μανούλα μου
 Μοῦ τραγουδαίει,
 Μέσα ἔς τὸν κόρφο της
 Μ' ἀποκοιμάει.

Χ. — Καὶ μέσ' ἔς τὸν κόρφο μου
 Θὰ κοιμηθῇς,
 Χωρὶς ὀνειράτα
 Ποτὲ νὰ ἰδῇς.

Π. — Τὴν νύκτα ἡ μάνα μου
 Ὅταν ξυπνήσῃ,
 Γιὰ μέ, ζητῶντάς με
 Θὰ λαχαρίσῃ.

Χ. — Μέσ' ἔς τὴν ἀτάραχῃ,
 Κ' ἔρμη νυχτιά
 Σὲ βάνω, νήπιο μου,
 Γλυκὰ, γλυκὰ,

Μέσ' ἔς τὴν ὀλάνοικτῃ
 Τὴν ἀγκαλιά της,
 Γιὰ νὰ σὲ χαίρεται
 Ἐπὶ τὰ ὀνειράτα της.

Π. — Τ' ἄνθος ποῦ ἐπότηζα
 Κάθε ἀυγινή,
 Ἀπαρτῶντάς το
 Θὰ μαρνανθῇ.

Χ. — Λουλούδια γύρω σου
 Μύρια θ' ἀνθίζουν
 Νύκτα τ' ἀστέρια
 Σοῦ τὰ ποτίζουν.

Π. — Χλωμή ναι ἡ ὄψι σου
 Τὸ βλέμμα ἀργό —
 Γέρο, σὲ σκιάζομαι
 Ποῦ σὲ θωρῶ.

Χ. — Ἐσὺ ἔς τὸν κόρφο μου
 Χύνεις λαμπάδα,
 Ποῦ σβυεῖ τῆς ὄψις μου
 Τὴν μαύρην ἀχνάδα.

Π. — Ἀκούω τῆς μάνας μου
 Τὴν στεναχιά —

Χ. — Εἶν' ἀεροφύσημα
 Μέσ' ἔς τὰ κλαδιά.

Π. — Τί κρυφὰ κλάυματα
 Τ' αἶρι φέρνει;

Χ. — Τὸ κύμα βόγκωντας
 Τὸ βράχο δέρνει.

Π. — Ὑπνος μ' ἐπλάκωσε
 Μάνα μου ἐδῶ —
 Μάνα, ἔς τὸν κόρφο σου
 Νὰ κοιμηθῶ.

Χ. — Γιὰ ἰδέξ ἀνθρώπλεκτο
 Στὸ πλάϊ σου στρώμα,
 Καὶ μοσχολίβανα
 Βγάνει τὸ χῶμα.

Παιδί μου πλάγιασε
 Καὶ τὸ φιλή
 Ἐπὶ τὸ δίνει ἡ μάνα σου,
 Δὲ σ' τὸ κρατεῖ.

Ὅταν ὀλόμαυρη
 Ἡ νύκτα φαίνεται
 Ἐπὶ τὸ χῶμα γέρωντας
 Ὁ ἀνὴρ μαραίνεται.

.

Ἡ μάνα ἡ ἄχαρη
 Φθάνει μὲ μιὰ,
 Καὶ τὸ παιδάκι της
 Ἀποζητᾷ.

Ἐάν κρίνο βλέπει το
Ἐ τ' ἄνθια γερμένο,
Τὸ φιλεῖ τρέμωντας
Ἀποθαμμένο.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προχθές, κατὰ τὰς 10 τῆς νυκτός, ὁ κ. Π* ἐπιβαίνει ἀμαξῆς ἐν σπουδῇ λέγων πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς ὠρισμένον μέρος. Καθ' ὁδὸν ὁ Π* παρατηρεῖ ὅτι δὲν ἔχει λεπτὸν ἐπάνω του νὰ πληρώσῃ τὸ ἀγῶγιον. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του προστρέχει εἰς εὐφυῆ μέσον, ἵνα ἀπαλλαχθῇ τοῦ ἀμαξηλάτου.

Ἀμα φθάσας εἰς τὸ μέρος ὅπου ἤθελε, καταβαίνει τῆς ἀμαξῆς καὶ ἀποτείνόμενος πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην.

— Δὲν μοῦ δίνεις, σὲ παρακαλῶ, ἓνα σπέρτο νὰ ἰδῶ ναῦρα μιὰ λίρα πού μοῦπες μέσ' ὅς τὰμάξι;

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ ἀμαξηλάτης :

— Καὶ ποῦ νὰ τὸ βρῶ τώρα τὸ σπέρτο; Ἀφῆσε, τῇ βρίσκω γὰρ τὴ λίρα, καὶ σοῦ δίδω τὰ ρέστα ἂν σὲ ξαναἰδῶ.

Καὶ μαστίσας τοὺς ἵππους του γίνεται ἄφαντος.

Τὸ πλήρωμα ναυαγῆσαντος πλοίου εἶχε κατορθώσει νὰ περισωθῇ ἐντὸς μιᾶς λέμβου, δι' ἧς προσήγγισεν εἰς ἄγνωστόν τινα χώραν. Οἱ ναυαγοὶ κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσαν τὸν τόπον ἀκατοίκητον, ἀλλὰ μετὰ τινα αὐτῶν περιπλάνησιν αἰφνης ἀπαντῶσι τινὰ ἀπηγγονισμένον.

— Παιδιὰ, φωνάζει τότε εἰς αὐτῶν, εὐρίσκόμεθα σὲ τόπο πολιτισμένον!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Δὲν δύναται τις νὰ κάμῃ καλὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, δύναται ὅμως νὰ ἐπιδεικνύῃ πάντοτε καλὸσύνην.

Τὰ ὄψα τοῦ περιέργου ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς σικύας (βεντούζας,) αἵτινες ἔλκουσι πρὸς ἑαυτὰς πᾶν ὅ,τι κακὸν ἐν τῷ αἵματι.

Ὁ πνευματώδης ἄνθρωπος εἶνε μηδὲν, ἂν δὲν συνενοῖ μετὰ τοῦ πνεύματος καὶ τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρος.

Δυσκολώτερον εἶνε νὰ διατηρήσῃ τις τοὺς φίλους ἢ νὰ ἀποκτήσῃ τοιοῦτους.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Σκηναὶ ἐν Ἀμερικῇ. — Οἱ ἀδελφοὶ Barber, υἱοὶ στρατιώτου φονευθέντος ἐν πολέμῳ, ἀνατραφέντες ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐν ὀρφανοτροφείῳ, ἐλυμαίνοντο ἀπὸ πολλοῦ τὰς πολιτείας Κανσας, Ἰλλινόα καὶ Ἰόβα, φονεύοντες, διακράζοντες, τρόμον ἐνσπείροντες καθ' ὅλην τὴν χώραν. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1882 εἶχον φονεῦσαι ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον καταλαβόντα ἐπ' αὐτοφῶρα αὐτοὺς καὶ θέλοντα νὰ τοὺς συλλάβῃ. Ἐκτοτε ἡ δικαιοσύνη μάτην ἠγωνίσθη νὰ συλλάβῃ τοὺς δύο φοβεροὺς ληστές.

Τὴν 23 παρελθόντος Ἰουνίου οἱ ἀδελφοὶ Barber ἦλθον νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς ἐπαυλιν, κειμένην 15 μίλια μακρὰν τῆς μικρᾶς πόλεως Βαρβελεύ, ἐν τῇ πολιτείᾳ Ἰόβα. Ἐκρύφθησαν ἐν τῷ χόρτῳ καὶ τὴν ἐπαύριον εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐπαυλιν ὅπως ζητήσωσι τροφήν. Οἱ ἄποικοι ἀνεγνώρισαν παραχρῆμα τοὺς δύο ληστές, καὶ ἐνῷ τινὲς μετέβησαν πρὸς αἰτήσιν ἐπικουρίας, οἱ λοιποὶ συνδιελέγοντο πρὸς αὐτοὺς φιλίως. Ἰκανοὶ γείτονες προσέδραμον, ἀλλ' εἰς αὐτῶν ἀσυνέτως ἀνέκραξεν ἅμα εἰσελθόν : « Σὺς συλλαμβάνομεν! ». Τότε οἱ ἀδελφοὶ Barber διὰ τῶν πολυκρότων αὐτῶν ἐφόνευσαν καὶ ἐτραυματίσσαν πολλοὺς ἐν τούτοις οἱ ἄποικοι κατῴρθωσαν νὰ δεσμεύσωσι καὶ ἀγάγωσιν αὐτοὺς εἰς Βαρβελεύ. Ἡ εἰδήσις τῆς συλλήψεως τῶν δύο κκυύργων διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ καθ' ὅλην τὴν χώραν. Οἱ ἄποικοι σωρηδὸν πανταχόθεν κατηβύθησαν εἰς τὴν πολίχνην ἀπαιτοῦντες ὡς δικαίωμα αὐτῶν νὰ δικάσωσι συνοπτικῶς καὶ θανατώσωσιν αὐτοὺς.

Τὴν 9 μ. μ. πράγματι ὁ ὄχλος εἰσώρμησεν εἰς τὰς φυλακὰς ἐκδιώξας τοὺς φύλακας. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν κεκλεισμένοι ἐν στερεῇ εἰρηκτῇ ἀλλὰ διὰ σιδηρουργικῶν ἐργαλείων ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐθραύσθη ἡ σιδηρὰ αὐτῆς θύρα. Οἱ λησταὶ ἤχθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν, ἐκεῖ δ' ἐζήτησαν ὡς ἐσχάτην χάριν ν' ἀποτείνωσι λέξεις τινὰς πρὸς τὸ πλῆθος. Ἡ χάρις τοῖς ἀπενεμήθη καὶ ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ἀδελφῶν, εἰκοσιπενταέτης, ἐκαυχῆθη ὅτι ἐφόνευσεν ἱκανοὺς ἀποίκους, ὁ δὲ νεώτερος, εἰκοσιτρετῆς, παρεκάλει τοὺς δημίους νὰ τὸν κρεμάσουν « μετὰ καλὸν τρόπον ». Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλον ν' ἀνελθῶσιν εἰς τὴν ἀγχύνην, ὁ δήμαρχος παρενέβη καὶ ἀπήτησεν ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἢ θανάτωσις νὰ γείνη ἐκτὸς τῆς ζώνης τῆς πόλεως. Ἡ ἀπαίτησίς του εἰσηκούσθη καὶ οἱ καταδίκαι ἤχθησαν εἰς τὴν πεδιάδα ὑπὸ τῶν προθύμως ἀναλαβόντων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θανατώσεως ἐξαμάτησαν ὑπὸ δένδρον τι, καὶ παρεχώρησαν λεπτὰ τινα εἰς τοὺς καταδίκους ὅπως προσευχθῶσιν, ἀλλ' οὗτοι ἠρνήθησαν ζητή-